

Allerede efter gældende ret stilles således krav om, at ejendomsforbeholdet skal være aftalt senest ved overgivelsen af det købte til køberen, for at det kan gøres gældende i forhold til køberens kreditorer og aftaleerhververe.

Egentlig nyt er alene kravet om, at kreditkøbsprisen skal overstige 1.000 kr. I betænkningssudkastet og det i oktober 1980 fremsatte lovforslag var beløbsgrænsen 500 kr. Justitsministeriet har imidlertid under hensyn til den tid, der er gået, siden beløbsgrænsen på 500 kr. første gang blev bragt i forslag, forhøjet denne til 1.000 kr. Om baggrunden for, at kreditkøbsprisen skal overstige et vist mindstebeløb henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3. f. 1°. og betænkningen s. 85.

At der ikke kan tages ejendomsforbehold, hvis købet er et kontokøb, følger af definitionen på kontokøb, jfr. § 3. Selv om en køber har konto hos en handlende, er der dog naturligvis ikke noget i vejen for, at der ved et køb på kredit oprettes en særskilt kontrakt om dette køb med ejendomsforbehold i det solgte.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 8, stk. 1, og til § 18, stk. 2, i betænkningssudkastet. Reglen indebærer, at ejendomsforbehold kun kan tjene til sikkerhed for sælgerens fordring i anledning af købet og udelukker sammenkobling af flere købekontrakter med ejendomsforbehold.

Til stk. 3.

Reglen giver adgang til administrativt at ajourføre beløbsgrænsen i stk. 1. Bestemmelsen svarer til § 37, stk. 1, i udvalgets udkast.

Til § 19

Bestemmelsen opretholder afbetalingslovens mindsteudbetalingskrav i forbrugerkøb med ejendomsforbehold og svarer til § 19, stk. 1, i betænkningssudkastet. Der henvises herom til pkt. 7.g. i de almindelige bemærkninger og til betænkningen s. 85-87.

Justitsministeriet har overvejet, om der som foreslået af kreditkøbsudvalgets flertal er tilstrækkelig grund til at opretholde særreglen i afbetalingslovens § 1, stk. 4, om en lempeligere udbetalingsregel vedrørende bøger, jfr. betænkningen s. 86-87. Man har dog efter omstændighederne ikke ment at burde foreslå den særlige mindsteudbetalingsregel ophævet. Hvis sælgeren tager ejendoms-

forbehold, vil han ved misligholdelse som altovervejende hovedregel ikke kunne gøre en eventuel restfordring gældende.

Ligesom efter gældende ret skal køberen selv fremskaffe minimumsudbetalingen. Sælgeren må således ikke medvirke hertil, f. eks. ved på en eller anden måde at yde køberen kredit i forbindelse hermed. Udvalget har i lovudkastets § 19, stk. 2, foreslået, at det udtrykkeligt bestemmes, at udbetalingskravet ikke kan opfyldes ved betaling, som sælgeren får gennem lån som nævnt i § 1, stk. 2, nr. 2, eller gennem lån, som ved sælgerens formidling ydes til køberen efter sælgerens anvisning, jfr. herom betænkningen s. 87-88. Justitsministeriet har imidlertid fundet det rigtigst fortsat at overlade det til retspraksis at afgøre, under hvilke omstændigheder udbetalingskravet ikke kan anses for fremskaffet af køberen selv, og har derfor ikke medtaget § 19, stk. 2, i lovforslaget.

Til § 20

Bestemmelsen, som svarer til § 20 i betænkningssudkastet, fastsætter, hvordan kreditor skal opgøre sit tilgodehavende, når det solgte tages tilbage.

Kreditor kan i så fald kræve den ubetalte del af fordringen med eventuelt fradrag efter § 16 samt nødvendige omkostninger ved tilbagetagelsen, herunder inkassoomkostninger. I betænkningen s. 88 anføres det, at kreditor herudover – ligesom efter gældende ret – kan kræve morarenter af de aftalte ydelser, som ikke er betalt til tiden. Justitsministeriet har fundet det rigtigst, at dette finder udtryk i bestemmelsen, jfr. herved § 20, nr. 2, i lovforslaget.

Til § 21

Bestemmelsen angiver, hvilket eksekutionsfundament kreditor skal have, for at han kan tage det solgte tilbage ved fogedrettens hjælp. Også efter gældende ret stilles der en række indholdsmæssige krav til et sådant dokument, jfr. afbetalingslovens § 10, stk. 1, men forslaget medfører en udvidelse heraf i forbrugerkøb.

Reglen, der erstatter § 21, stk. 1, i betænkningssudkastet, indebærer, at det i forbrugerkøb er en betingelse for tilbagetagelse ved fogedrettens hjælp, at oplysningspligten i § 8, stk. 1, er overholdt. Da denne oplysningspligt efter udvalgets forslag også skulle gælde uden for forbrugerkøb, er det naturligt, at der ikke i udvalgets udkast til § 21, stk. 1, skelnes mellem forbrugerkøb og andre køb. Da oplysningspligten efter lovforslagets § 8